

Tavaszdal

Hóvirágok, ti vízbe fúló
szájából villanó fogak,
összezáródtok görcsben, a
kín elsikoltatlan marad.

E földön Isten mellkasán
leomló sodronying a zápor,
s holnap nem porzósál: fullánk
mered reám minden virágból.

Eszelős ajkain: fehér
hab reszket majd a meggyfalombon,
fegyveren csillant fény a szó,
engem vakít meg, ha kimondom.

Hóvirágok, akik e tájban
csontfénnyel villogtok köröttem,
összezárt fogsorotokat
feltépem én – sikoly a testem.

(A [Kormos István és Baka István versei](#) című kötetből.)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)